

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ПОЗВОЛИ МИ МАЛЪК ЖЕСТ

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Тя извади от портмонето си петте долара и ги подаде на служителя заедно с бланката. Банкнотата беше нова, чистичка и едва чуто изшумоля между пръстите ѝ, докато я подаваше... заедно с телеграмата, която щеше да върне Ейс.

Да го върне! Вече не под нозете ѝ, ала все пак до нея. Този път всичко ще е различно, помисли си тя и пак примижа болезнено при спомена за обидата по мургавото му лице, внезапния пламък в очите му и гласа, с който каза:

— Когато пуснеш телеграмата, Марго, тогава ще разбереш какво си причинила... и на двама ни.

За миг гневът заля угризенията и тя си помисли колко е несправедливо красавица като нея да се лишава от своя чар само защото с него му причинява болка — не че някога се бе лишавала истински. А сега го канеше да се завърне; сега бе впримчена в собствената си бляскава мрежа. Къде ми е гордостта? — помисли тя, изведнъж обзета от паника и изкушение да грабне петте долара изпод носа на чиновника и да хукне навън. Не... вече бе твърде късно. Отчаяно се нуждаеше от него. Как можа да бъде тъй хладна и самоуверена, когато го прогони? Бе отишла твърде далече!

Чиновникът пое телеграмата (безусловна капитулация! СЕГА РАЗБИРАМ ЕЙС СКЪПИ ВЪРНИ СЕ) и банкнотата се изплъзна от пръстите ѝ със същото тихо шумолене, както и онзи път, когато излезе от портфейла му. Колко нелепо, колко театрално бе постъпил! Тя си спомняше всяка негова дума през онази вечер, всяко потрепване на обтегнатото мургаво лице, когато хладнокръвно му нареди да се маха.

— Знаех, че тъй ще стане — грубо изрече той. После запали цигара и тя си спомняше как я побиха сладостни тръпки като видя треперещите му ръце. — Ти вярваш, че можеш да ме зарежеш, да ме стъпчеш и пак да ме вдигнеш... — Гласът му секна и тя се усмихна едва забележимо. Ала той забеляза и избухна: — Не знаеш ли, че са отминали дните, когато жената можела да хвърли ръкавицата си в лъвско леговище, та храбрият рицар да я донесе? Не знаеш ли, че може да стигнеш твърде далече с тая роля на прекрасна девица? Намерих ти ягоди посред зима; подарих ти сапфира, който поиска, а сега не желаеш да носиш; непрестанно обърквам дните и нощите си заради твоите капризи, викаш ме да побързам към най-затънтеното кътче на Кънектикът, а откривам, че си в Ню Йорк и се наслаждаваш на своята

власт. Зарязвам почивката си и хуквам назад към града, защото твърдиш, че не можеш без мен, но не те заварвам; посещавам нежелани места, срещам се с хора, за които не искам и да чуя, само заради твоите приумици да ме направиш бохем, радикал, набожен християнин или каквото ти хрумне в момента... а сега високомерно ми казваш да си вървя; сега си кралица Виктория и заявяваш: „На нас не ни е забавно“. — Гласът му изведнъж стана глух и напрегнат. — Сега искаш да ти се моля. Ето... — Той хвърли на масата визитна картичка. — На този адрес винаги ще ме намериш. А сега, позволи ми един малък жест. — Той извади портфейла си, внимателно порови из него и измъкна банкнота от пет долара. Огледа я втренчено, после я сложи върху картичката. — Когато пожелаеш да се върна, Марго, телеграфирай ми. Използвай точно тази банкнота — наречи го сантименталност или просто каприз като твоите, но използвай само тази банкнота и *никоя друга*. Когато пуснеш телеграмата... о, ще го сториш, Марго, ще го сториш!... тогава ще разбереш какво си причинила. И на двама ни. Запомни го, Марго.

Той тръгна с широка крачка към вратата, озърна се, видя я да го гледа с разнежено-насмешлива усмивка и каза:

— Ще ми се да те жигосам по челото, Марго, та да предупредя следващия нещастник.

После изчезна.

Отначало тя се разсмя с удоволствие. Тъкмо такива сцени обичаше, а той изигра ролята си великолепно! Разсмя се, прекоси стаята, хвърляйки мимоходом одобрителен поглед към огледалото, и грижливо прибра картичката и банкнотата в отделно чекмедже на писалището.

Но не и бе до смях на следващото утро, когато истински осъзна, че го няма и почна да съжалява. Отначало си мислеше, че е просто тъга по загубената играчка, но минаваха ден след ден и понякога тя откриваше, че измисля нов начин да го измъчва, после дните се превърнаха в седмици и колчем затваряше сивите си очи, виждаше поразително ясно синия огън в неговите и отново изпитваше самота, а когато седмиците станаха месеци, вече не мислеше за нищо друго, освен скъпото мургаво лице... и разбра, че е бил нещо повече от дресирана животинка. Сега бе разбрала урока и двамата с Ейс щяха... но какво говореше този човек зад гишето?

— Извинете, госпожо. Банкнотата е фалшива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.